

KAHRAMAN AVKISI KEREM-4

KAHRAMANIM

== OSMAN GAZI ==

İRFAN GÜRKAN ÇELEBİ

MAVİ
KIRPI

Kahraman Avcısı Kerem Çokbilir

Kahraman Avcısı'nın Annesi

Kahraman Avcısı'nın Dayısı Bay Ne Sorsan Bilir

Kahraman Avcısı'nın Ablası İrem Çokbilir

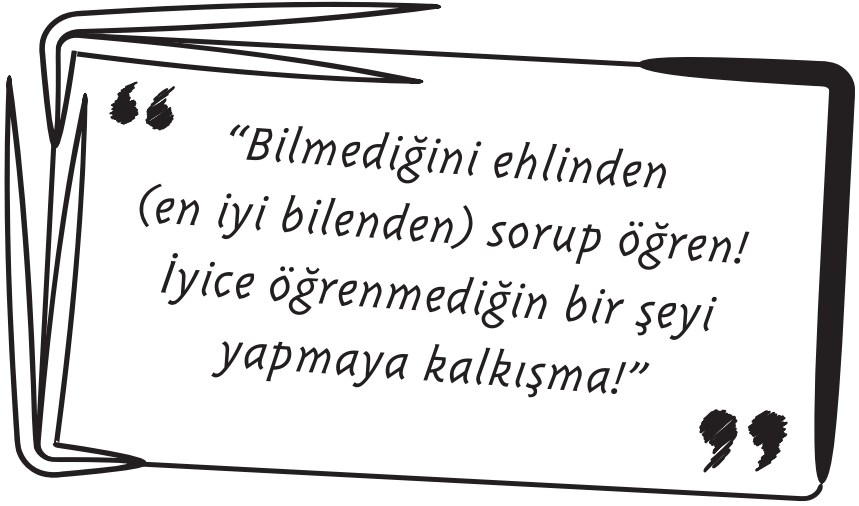

Kahraman Avcısı'nın Babası

İÇİNDEKİLER

Pembe Benekli Hastalık Avcısı.....	7
Gizemli Mektuplar.....	24
Mönüde Mektup Var!	34
Mektuptaki Öğütler Kimden?.....	56
Rüyası Görülen Devlet.....	80
Altı Asır Dünyayı Titreten 'Ingaaaaa!'	101
Gazadan Gazaya... Beylikten Devlete	122
Yürüyün Yiğitler Koyunhisar'a!	142

*"Bilmediğini ehlinden
(en iyi bilenden) sorup öğren!
İyice öğrenmediğin bir şeyi
yapmaya kalkışma!"*

Pembe Benekli Hastalık Avcısı

“Of, çok fenayım!”

“Çok ayıp ama Kahraman Avcısı! Duyan da seni hâlâ bebek zannedecek. Mızızlanmayı bırak artık.”

“Bebek değilim ama hastayım dayı!”

“Bir yerin mi ağrıyor Kerem Çokbilir?”

“Ağrımaz mı dayı! Adı üstünde işte, hastayım! Ağrısı, sızısı olan insanlara hasta deniyor.”

“Hımmm! Bak, yeğenimin böyle acı çekmesine dayanamam. Söyle bakalım, neren ağrıyor?”

Aslında ağrıyan bir yerimin olduğu söylenemez. Aman dayı, sen de neden bu kadar zor sorular soruyorsun ki! Hasta naz yapar işte. Anlayışlı ol biraz...

“Nerenin ağrıdığını duyamadım araştırmacı ve maceracı yeğen.”

“Şeyyy dayı... Su çiçeği çıkarıyorum. Doktorun söylediklerini unuttun mu? Bu da hasta olduğum anlamına geliyor. Çok ateşim varrrr...”

“Vah! Vah! Vah! Doktor artık hastalığı atlattığını söylemişti diye hatırlıyorum.”

“Yanıyooooom dayı!”

“Bak sen bizim nazlı bebeğimize, ateş ölçer ne-dense öyle göstermiyor.”

“Yeğenine mi inanacaksın yoksa ateş ölçer dediğin, ne işe yaradığı belli olmayan garip alete mi?”

“Ateş ölçmek gerektiğinde ateş ölçere elbette. Ve bizim cimri ateşölçer, ateşinin öyle abarttığın kadar olmadığını gösteriyor.”

Dayım neredeyse, **“Turp gibisin. Kalk çabuk, okula git!”** diyecekti sanki, korkmaya başladım. Tamam, artık hastalığım geçmek üzere, kabul ediyorum. Fakat ilk günlerde yükselen ateşimin, her yanıma kaplayan pembe pembe döküntülerin acısını çıkarmak için bir-iki gün daha hastaymışım gibi dav-

ranıp, etrafımda dönseniz ne olur sanki? Dayım bu sessizliğimden de bir şey çıkartmadan şöyle güzel bir cevap bulmalıyım. Ne söylesem? Ne söylesem? Buldum...

*“yanlış yere koymuşsundur,
tam ölçmeden bakmışsındır
belki dayıcığım.”*

“Hayır, tam yerindeydi. Koltuk altına güzelce yerleştirdim. Ve tam zamanında bip bip ötünce kaldırdım. Ateşi az, nazı çok hastalık avcısı.”

Şimdi ablam gelir de dayımın söylediklerini duyar-
sa bir sene kurtulamam dilinden. Hemen
bu oyuna bir son mu vermeliyim?

Ya da çok üzülmüş gibi yapıp
bir daha bana böyle söyle-
memesi için dayıma surat
mı asmalıyım? Hiç dayana-
maz benim üzülmem. Ah
be dayı! Ne yapalım, artık
biraz üzeceğim seni.

“Neden öyle söylüyorsun dayı, sen de ablam gibi hâlâ benim bebek olduğumu mu düşünüyorsun? Yeğenin hasta!”

“Ay, benim Kerem'im hasta mıymış? Annesi dayanamaz ona... Gel şöyle, sarılayım ben pembe benekli tavşanıma.”

Pembe benekli tavşan da nereden çıktı anne? Ablam duyarsa yanarım. Şöyle güzelce, **“Kocaman evladım hasta olmuş.”** diyerek herkesin annesi gibi sarılsan olmuyor mu?

“Çok mu hastaymış benim Hastalık Avcısı benekli tavşanıma?”

“Anne, Kahraman Avcısı diyecektin sanırım. Ama olsun yine de annem olduğun için sarılmana izin veriyorum.”

“Çok fazla da sarılamam, kusura bakma! Madem hâlâ hastasın, uzak durmamız gerekiyor. Şu maskemi de düzelteyim. Sen de maskeni ağzına doğru iyice yerleştir Bay Ne Sorsan Bilir. Bak, tam olarak iyileşmemiş benim bebeğim.”

“Adını sorunca Bay Ne Sorsan Bilir, ama hastanın yanında tedbirli davranıp çok yaklaşılmayacağını sorsan bilmez sevgili dayımız.”

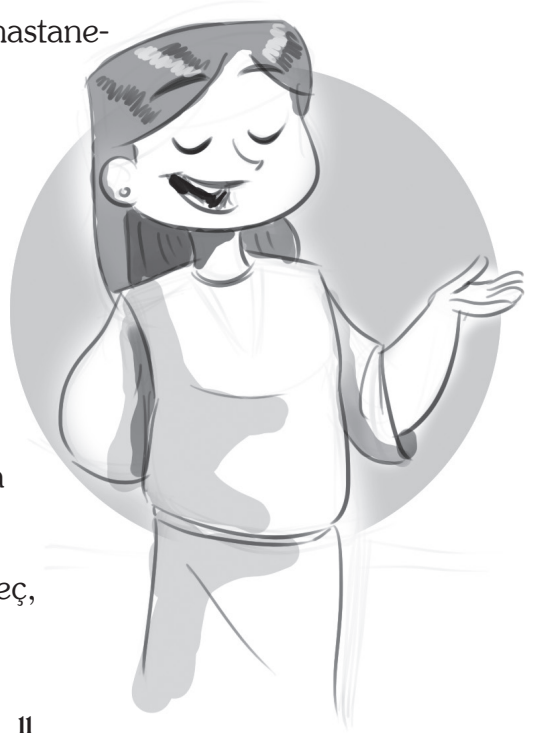
Eyvah! İŖe babam da karıştıysa ben yeniden hasteneye giderim. Hemen bir yolunu bulup o kadar da hasta olmadığımı itiraf etmeliyim. Öyle yaparsam da bu ilgi ve birkaç gün daha sabah erkenden kalkıp, bu sıcak yatağımdan doğruca banyoya dişlerimi fırçalamaya gidip, hızla okul servisine koşmak zorunda olmadığım günler sona erer! Bir de ödevler var... Olmaz... Olamaz! Ne yapacağım Ŗimdi? Kafanı topla, aklını kullan Kerem Bey.

“Bak, çocuk konuşamıyor bile. Benim akıllı evladım, cevap verecek gücü kendinde bulamıyor. Hazırlanın, hastaneye dönüyoruz!”

“YOK DAHA NELER!”

Hep birlikte mi söyledik bunu? Ben, dayım, annem. O hâlde durum sandığımdan da kötü.

“Alper sen içeriye geç, ben geliyorum.”

“Ne diyorsun sen çocuklarımın sevgili annesi, evladımı hasta hasta burada bırakıp içeriye geçmemi mi istiyorsun? Asla!”

“Çocuklarımın heyecanlı babası, sen de biliyorsun ki hastaneye gitmemizi gerektiren, endişeleneceğimiz bir durum yok.”

“Yani tam olarak öyle demesek anne! Hastaneye gitmeye gerek yok ama yine de hasta ve evde yatarak iyileşmesi için bekleyeceğiz desek...”

“Kerem! Sen Őu hastalık iŐini iyice bir dŐŐŐn istersen. Ben aradan Őekilip babanla seni baŐ baŐa bırakırsam, hastaneden eve dŐnmek iÇin Çok uzun zaman geŐmesi gerekebilir.”

“Olsun, ne kadar uzun sŐrerse sŐrsŐn ben hastanede evladımın iyileŐmesini beklerim. Kalk oŐlum, gidiyoruz!”

Baba ne yapıyorsun, hasta kalkıp hastaneye gider mi? ŞÖyle bir kucağına al, alnımdan ateŐimi ŐlŐ, “Vah, vah! Benim gŐzel evladım ateŐler iŐerisinde yanıyor!” de. Babam planlarını tam dŐŐŐnmeden uygulamaya koyuyor, o yŐzden de hep annemin dediği oluyor. Kalkmam baba, hastayım. Hastaneye gŐtŐrmek istiyorsan kollarını kocaman aŐarak beni kucaklayıp, biraz belini aŐrıtmak zorundasın.

“Kerem, babanın hastane teklifi hoŐuna gitti galiba. Hazırlıklara baŐlayalım mı?”

“Őeyy anne, aslında hastaneye değil de daha eğlenceli bir yere gitsek...”

“Anlaşıldı bizimkinin derdi. Okula gitmek istiyor.”

*“Hayır! Hayır anne, okula demek istemedim.
Daha eğlenceli bir yere...”*

“Bir de Kahraman Avcısı olacaksın. Bilmekten, öğrenmekten, kitaplardan daha eğlenceli ne olabilir?”

Dayım fena yakaladı beni. Okulu da seviyorum. Hele dayımla birlikte yaptığımız kahraman avcılığından asla vazgeçemem. Ama şöyle bir sinema, tiyatro, maç, oyun parkı, bilgisayar oyunu da diyeceğim, ama dayımın Kahramanım Ertuğrul’u anlattığı maceramızda verdiği dersten sonra dilim varmıyor.

“Ne oldu, iki üç pembe benek ve bir hastalık seni tamamen mi değiştirdi? Bizim Kahraman Avcısı gitti, yerine ilgisiz ve meraksız bir çocuk mu geldi?”

“Hayır dayı, öyle değil. Ama canım çok sıkılıyor. Ablam her gün dışarıda.”

“Okula gittiğini hatırlatırım.”

“Evet ama okuldan sonra arkadaşlarıyla geziyorlar...”

“Kütüphaneye gittiler.”

